

[Thorkil Kristensen.]

på den finanslov, der nu er til behandling, inden den er færdiggjort, skal tilvejebringe den situation, at vi får to statsorganer, som med hvert sit formål for øje skal operere på obligationsmarkedet og derfor i en given situation kan komme til at modarbejde hinanden.

Der er dernæst den ejendommelighed, at i det ændringsforslag, vi kan vente til finansloven, skal der ifølge boligstøtte-lovens affattelse kunne fastsættes et nettobeløb for finansministerens køb og salg og ikke noget bruttobeløb. Hvis vi nu f. eks. sætter dette nettobeløb til et eller andet tal — skal vi sige 50 mill. kr. — vil det være tilladt for finansministeren at opkøbe for et principielt ubegrænset beløb, når blot han sælger så meget igen, at der ved finansårets slutning kun er købt netto for 50 mill. kr. Der kan godt i løbet af finansåret købes for f. eks. 300 mill. kr., når blot der sælges for 250 mill. kr. igen.

Jeg nævner dette, fordi der så kan opstå en meget ejendommelig og farlig situation henimod finansårets slutning. Lad os sige, at obligationskurserne har ligget svagt gennem lang tid. Finansministeren har derfor købt op for at styrke kursen med det resultat, at når vi når frem til, skal vi sige 3 uger før finansårets udgang, er der købt for 200 mill. kr. Hvis nu nettobeløbet ifølge finansloven er sat til 50 mill. kr., skal finansministeren sælge for 150 mill. kr. i finansårets sidste 3 uger. Jeg tør jo nok antyde, at så bliver der ikke stabile finansieringsforhold for byggeriet i den tid; så får vi tværtimod en voldsom nedgang i obligationskurserne, så meget mere som det næppe kan undgå at blive bekendt, at man er i den situation. Jeg spørger derfor mig selv, om der i en sådan situation vil ske dette, at finansministeren kommer til finansudvalget eller til folketinget og beder om en tillægsbevilling, hvorved de 50 mill. kr. sættes op til 150 mill. kr. eller 200 mill. kr. eller et andet tal. I så fald stilles finansudvalget eller folketinget i den situation, at vi enten skal tage ansvaret for et stærkt fald i obligationskurserne i løbet af nogle få uger eller også skal tage ansvaret for, at den ramme, som vi har fastlagt i finansloven, viser sig at være gennemhullet, inden året er gået. På grund af disse usikkerhedsfor-

hold vil jeg gerne konkludere mine bemærkninger om dette anliggende i 4 spørgsmål til den højtærede finansminister.

Det første spørgsmål er dette: hvilket nettobeløb agter finansministeren at foreslå i finanslovforslaget som ramme for køb og salg i henhold til den omtalte § 3 i boligbyggeriforslaget?

For det andet: er det hensigten ved finansministerens køb og salg at tilsigte et bestemt renteniveau for obligationsmarkedet eller dele deraf? Og i så fald: hvilket renteniveau er det hensigten at stile efter?

For det tredje: hvad vil man gøre, hvis der opstår et modsætningsforhold mellem finansministeriet og nationalbanken i disse sager? Det er jo meningen, at bestemmelsen skal administreres i samråd med nationalbanken. Lad os nu antage — det kan jo meget let hænde — at vi kommer ind i en periode, hvor der på grund af valutatilbagegang er en tendens til nedgang i obligationskurserne; nationalbanken anser det af hensyn til valutasituationen for nødvendigt, at denne nedgang får lov til at slå igennem, medens finansministeriet af hensyn til boligbyggeriet ønsker at opretholde et bestemt renteniveau. Hvis der i en sådan situation altså er divergerende opfattelser, er det så meningen, at den højtærede finansminister med finansloven i hånden vil modarbejde nationalbanken på obligationsmarkedet og eventuelt trække på sin konto i nationalbanken for at modarbejde nationalbanken på den måde? Det må jo nemlig være muligt, da der ikke på anden måde er afsat midler til de obligationsopkøb, finansministeren skal foretage.

Endelig for det fjerde vil jeg gerne spørge: hvad vil man gøre for at forhindre, at der i finansårets sidste uger kan opstå en situation som den, jeg talte om for et øjeblik siden?

Jeg tror, at disse spørgsmål hører til de vigtigste af de aktuelle problemer, vor finanspolitik rejser.

Derudover talte den højtærede finansminister i sin fremsættelsestale om den tendens, der har været i statsfinansernes udvikling i de senere år. Det vil jeg gerne kommentere, da jeg mener, at det billede, der her blev tegnet, i visse henseender er lidt lysere, end virkeligheden kan svare til. Den højtærede finansministers betragtninger